

Ramon Gómez Molina

Per un bri d'aigua

Tinet
www.tinet.cat

Confieus en el conte, no pas en qui us el conta.

D.H. Lawrence

La nostra població és a prop de l'extinció. Tres causes ens empenyen cap aquest camí: la desunió desfermada que regna entre les diferents ètnies i religions que la constitueixen, la disminució del cabal d'aigua i la inclinació fatalista que impedeix que reaccionem com caldria. Per això tenim motius per creure que som els darrers habitants d'aquest planeta.

Abans de continuar, crec que hem d'explicar una mica la nostra història. Llavors anem per pams. Molts anys enrere, els nostres besavis ja advertien del perill que significaven la manca d'aigua i les pugnes que tenim contra els veïns de la ribera nord.

La pugna venia de lluny. Les tres ètnies que formen el poblat, més que la diferència de races, ens separa la manera de pensar i de fer; després ve el demble religiós. El punt de fricció es produí quan en una assemblea en què ens aplegàrem les tres ètnies, la majoria decidí que,

davant la progressiva minva de les reserves d'aigua, s'havia de limitar la natalitat.

Escandalitzats, els gurús de l'ètnia nord s'oposaren terminantment. Deien que llurs déus vetllaven per a tots ells, i també per a nosaltres, que si érem uns desconsiderats i uns descreguts; per tant, no era necessària cap mesura encarrilada a enxiquir la demografia, perquè un fet semblant podria irritar els bons déus en què creien els gurús veïns i ens exposàvem a tota classe de mals averanys. En no haver-hi consens, s'arribà, primer, a les mans i, després, a les armes, amb el consegüent vessament de sang.

L'ètnia nord, més nombrosa i lluitadora que les dues restants, va tenir les de perdre perquè la de l'est ens va fer costat i va haver de retirar-se. Per respecte al seu tarannà religiós, nosaltres no els vam imposar la limitació de naixements pactada en l'assemblea.

D'abans dels nostres pares coneixem que som els únics humans que habiten la terra. ¿Som descendents dels descendents de l'*homo sapiens*? Això sí que no ho podem saber.

Llavors hem de concloure que no sabem d'on venim ni a on anem. En canvi, els gurús de l'ètnia nord asseguren que ells sí saben d'on venim i a on anem. Malgrat les explicacions que ens donen a tort i a dret, no hi ha raó per creure'ls i, per tant, llurs creences resten circumscrites dintre del seu petit territori.

Temps enrere vam endegar una sèrie d'investigacions. Al principi foren uns quants voluntaris que van sortir fora de poblat a la recerca de quelcom nou. Als dos dies estaven de volta, decebuts i mig extenuats per la

deshidratació. Més tard emprengueren una nova incursió, aquesta vegada millor preparada. Cinc voluntaris obrien l'expedició. Darrere anaven uns cinquanta traginers que portaven aigua en recipients d'argila, que deixaven en fites que tenien relació en la carrera del sol. A la nit, descansaven. A poc a poc, aquells cinquanta traginers es convertiren en molts més. D'aquesta forma els exploradors pogueren desplaçar-se en un viatge que es perllongà trenta dies i trenta nits. I així arribaren a una ciutat mig enrunada i coberta per la pols. No existia una ànima. Tampoc trobaren ni un bri d'aigua.

El panorama que ens envolta podria ser paorosament trist per a qualsevol ésser que no fos un de nosaltres; doncs, nascuts i acostumats en aquest ambient de desolació des de sempre, la situació ens assembla del tot normal. La manca de pluges i, per tant, d'aigua havia malmès tota la vida vegetal, sobretot els arbres.

De la ciutat enrunada que els exploradors descobriren van portar com uns caixons de couro o de cartró que s'obrien pel mig i sortien fulls plens de gargots i d'imatges.

Mentre continuaven els viatges d'investigació, el savis de la nostra ètnia s'afanyaven a estudiar aquells caixons tan estranyíssims. Ens costava d'allò més obrir-los perquè resultaven massa voluminosos i pesants per a nosaltres.

No ens deixaven de petja: quan els gurús del nord s'assabentaren de les nostres troballes i que aquestes eren minuciosament escorcollades i estudiades, tornaren a desfermar una guerra fratricida per intentar aturar la nostra tasca. Suposaven que l'estudi d'aquells caixons de couro o cartró plens de fulls amb gargots i imatges –

recalcaven— podria ofendre les estances superiors i, a més a més de castigar-nos a nosaltres, de retruc podria involucrar-los a ells també. De nou, gràcies a la intervenció de l'ètnia de l'est, la del nord hagué d'anar-se'n de nou amb la cua entre cames.

Reconeixem que resultà dificultós... Però una vegada trobàrem el fil principal, el cabdell es va anar desenredant tot sol. Sí! Poguérem desxifrar els fulls enganxats dins els caixons de cartró i no trigàrem a conèixer moltes coses que volíem saber i que intuïem. En efecte: aquells caixons eren llibres, enciclopèdies, diccionaris, etcètera: la saviesa impresa al nostre abast.

Anaven arribant més i més llibres i el nostre afany de coneixements no tenia límits. No tardàrem a desentrellar un alfabet i, mitjançant aquest, un idioma culte, però no en sabíem pronunciar un mot. I això ens va omplir encara més de satisfacció per quant la nostra parla quotidiana — no la dels savis— la formaven simples monosíl·labs i veus onomatopeïques.

Així sabérem que abans de la nostra civilització, n'existí una altra prou desenvolupada. No vam poder, però, esbrinar com va desaparèixer. Encara que cal suposar que, degut a algun experiment humà de conseqüències planetàries, la pluja va deixar de ser un normal fenomen meteorològic i desaparegué totalment de la terra. L'aigua dels rius s'esgotà i la del mar se n'anà solidificant ràpidament sota els efectes de l'augment de les temperatures. Podem conjecturar, per tant, que aquesta fou la fi de la humanitat que ens ha precedit.

També sabem, pels mapes que hi ha a les enciclopèdies, que vivim a escassa distància d'una vila que fan invisible

la sorra i la pols. En un temps es conegué com B..., la situació de la qual són les coordenades següents: **41 40 nord i 2 48 est.**

Els exploradors asseguruen que per tot arreu on van no troben ni una espurna d'aigua. Quan, assedegats, regressen de llurs esgotadors viatges, la que tenim, emmagatzemada en un espaiós cau, no en poden beure la que volen, perquè la tenim rigorosament racionada.

Sabem com encendre un foc, però no tenim suficient llenya adient per mantenir-lo encès.

El que abans era un mar, ara s'ha convertit en un continent pla, blanc de salnitre, l'horitzó del qual es perd en una llunyania trista i infinitament boirosa.

Què serà de nosaltres? Els bel·licosos gurús del nord diuen que ells sí coneixen prou bé el destí que tenim reservat; però s'inquieten tant o més que nosaltres quan se'ls dirigeix aquesta pregunta i comproven com va decreixent el nivell de l'aigua.

Si la població no augmenta, tenim reserves, tot i l'estricta racionament, per un parell d'anys. Però i després, què?, és la pregunta recurrent. ¿Potser ens anirem fent més i més petits i aquest sigui l'últim recurs de la naturalesa de cara a preservar-nos o, mitjançant la intercessió dels gurús del nord, llurs divinitats sentin compassió d'ells i de nosaltres i tornin a restablir l'antic règim de pluges i el món sigui de nou món? És quasi obligatori preguntar-nos si aquestes divinitats, que no s'escarrassaren gaire per salvar la civilització precedent, no faran el mateix amb nosaltres?

Mentre detallo les circumstàncies en què es desenvolupa la nostra vida quotidiana, dins la planura sense fi i

polsosa, coberta per un cel com de plom, una tempesta seca omple l'horitzó de llampecs zigzaguejants que es passegen entre els negres núvols i que els nostres ulls observen amb neguit contingut. Guaitem aquest cel tan inquietant i ens preguntem una i altra vegada, gairebé implorant, si deixarà caure unes quantes gotes. Per l'altra part, no gaire lluny, els gurús del nord i la seva gent, enarborant estendards i flàmules, s'apropen a poc a poc cap on som nosaltres. El més anguniós és que encara no coneixem llurs intencions. ¿Vindran a buscar gresca, com acostumen, o a cercar les racions d'aigua que els pertoquen?

Primera edició en ePUB i PDF: novembre de 2013.

Publicat a www.tinet.cat.

Diputació Tarragona

Distribució sota llicència "[Reconeixement –
No Comercial – Sense Obra Derivada
\(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

